

houd. Bovendien krijgen zij naar gelang hunner verrichtingen een toeslag *van den staat*. De zieken betalen voor elke verrichting een niet bezwarend maar toch voelbaar bedrag *aan den staat*. De beide artsen concurreeren niet, maar werken samen. Een aantal districten, 12 tot 25, worden samengevoegd tot een *ziekengebied*, waarin een ziekenhuis met 350—750 bedden. De staf van dat ziekenhuis staat den districtsartsen ten dienste als consultants. De consulten worden afzonderlijk *door den staat* betaald, overigens krijgen de artsen van het ziekenhuis een hooger salaris dan de districtsartsen, maar geen overmatig hoog inkomen. De universiteitsziekenhuizen dienen voor onderwijs en studie en voor het aankweeken van de artsen der gewone ziekenhuizen. Geen ziekenhuisarts heeft particuliere praktijk. De assistenten der universiteitsziekenhuizen hebben de verplichte assistentsjaren reeds achter den rug. (Het stelsel van ziekenhuisgebieden — op het land eerder denkbaar dan in de steden — is te Gloucestershire reeds ingevoerd, en is door de commissie van advies van het Britsche ministerie van gezondheid als algemeene maatregel aanbevolen. Ref.) Eindelijk is de gezondheidsdienst opgedragen aan ambtenaren, die of een ziekenhuisgebied beheeren, of een geheele provincie of soortgelijk gebied. Al deze ambtenaren werken samen, voorzover dit noodig is.

Wie in het onderwerp belang stelt, zal door het boekje zelf te lezen in de gelegenheid zijn, de verdere bijzonderheden van het stelsel te leeren kennen en zich zelf een oordeel te vormen over wenschelijkheid en uitvoerbaarheid.

PINKHOF.

The Letters of a widowed Physician to his Daughter
 BAILLIERE, TINDALL and COX. London 1920, 64 bldz. Prijs:
 2 s. 6 d. net.

Het lijkt mij niet mogelijk, dat dit boekje in het Engeland van vóór den oorlog een uitgever zou hebben gevonden. De valsche pruderie had het zonder twijfel veroordeeld. Nu is ook in Engeland veel anders geworden, getuige deze vier brieven. Zij zijn met veel tact en kiesheid geschreven en zullen zonder twijfel nut doen.

Het werkje is zóó ingericht, dat de brieven vier afzonderlijke boekjes vormen. Den eersten brief krijgt het meisje „at puberty (12½ years)”, den tweeden „at maturity (18 years)”, den derden „at marriage”, den vierden „at motherhood.” De tweede lijkt mij het best geslaagd, maar ook de andere bevatten veel levenswijsheid. Om een indruk te geven van het geheel, volgen hier enkele regels uit den tweeden brief: „I want my girlie to have a gentleman, not what they call a „gentleman born.” A real gentleman is one who can control himself in action, speech, and even in thought, so that he never for his own gratification injures another. A terribly hard definition, certainly, but perhaps we will be content with one who earnestly tries to be that perfect gentleman”.

CORNELIA DE LANGE.